

WERELDWIJZER

Stichting WereldWijd | Blad voor Medewerkers en Belangstellenden

“GOED DAT ER IETS AAN GEBEURT” P. 20

“HET GAAT OM DE KRACHT IN DIE MENSEN” P. 24

adviesburo jos reubsaet
bouwfysisch en akoestisch onderzoek en advies
ambachtelijke techniek

St. Franciscusweg 29
6416 ET Heerlen
045 571 19 91
www.josreubsaet.nl

BRANDBLUSSERS | ROOKMELDERS | BLUSDEKENS | BRANDWACHTEN

perfect
BRANDPREVENTIE
WWW.PERFECTBRANDPREVENTIE.NL

PERFECT ONTZORGT

**multicopy the
communication
company**

Meerssenerweg 93, 6222 AJ Maastricht
Tel: 043-3637794, maastricht@multicopy.nl

 Stichtingwereldwijd.nl Stichting.wereldwijd

IN DIT NUMMER

In deze WereldWijzer
lees je o.a. over:

Woordje van het bestuur.	p. 03
Terugkeer verhaal.	p. 04
De laatste momenten.	p. 05
Samenwerking.	p. 06
In afwachting van ...	p. 07
Nederlandse taalles.	p. 08
Recept Rolex.	p. 08
In Memoriam:	
Dhr. Philip Houben.	p. 09
John Reintjens.	p. 10
Een lintje voor Piet Hegger.	p. 11
InMemoriam Harie Houben.	p. 11
Repair Café.	p. 12
Yasser Allatif.	p. 13
Even voorstellen: Pien.	p. 13
Judith Wat doet ze?	p. 14
De zoektocht naar spullen.	p. 15
Veldreis Kenia en Oeganda.	p. 16
Bezoek van IOM.	p. 19
Goed dat er iets aan gebeurt.	p. 20
Het gaat om de kracht in....	p. 24
Willy van Gelooven.	p. 26
Colofon.	p. 27

WOORDJE UIT HET BESTUUR

VAN FIPRONIL KNAP JE OP!

Normaal gesproken wenst het bestuur van Stichting WereldWijd u vanaf deze plek een fijne zomervakantie toe. De WereldWijzer wordt traditiegetrouw uitgereikt tijdens de barbecue ter afsluiting van het cursusjaar. Vanwege allerlei redenen is het wijs geacht voor één keer de verschijning van de WereldWijzer te verschuiven. Ik hoop dus dat jullie nu vooral kunnen terugzien op een geslaagde zomervakantie.

Vanuit journalistiek oogpunt wordt de zomerperiode vaak komkommertijd genoemd en is elke rimpeling in het water de moeite om beschreven te worden.

“Fipronil” zal over 5 jaar het juiste antwoord zijn tijdens een kennisquiz bij de vraag welk product het eierschandaal in 2017 veroorzaakte.

Bij WereldWijd is er geen sprake van komkommertijd. Het is druk. Wereldtools draait goed. De goedkeuring van het ministerie voor een project met AMV (alleenstaande minderjarige vreemdelingen) lijkt een kwestie van tijd. Frans Frankhuizen vervangt als coördinator Peter Gillissen gedurende zijn afwezigheid. De nieuwbouw is inmiddels in gebruik alsof er nooit iets anders heeft bestaan. Het bestuur is begonnen met het stapsgewijs vervangen van de zittende leden. Jan-Willem Bertens, oud-diplomaat, heeft Stichting WereldWijd voorgedragen voor een prijs die in november wordt toegekend door de Membrede-stichting. Wij kijken ook steeds naar de toekomst. Wij zoeken naar andere projecten en nieuwe vrijwilligers. Bekijken of wij met andere organisaties nauwer kunnen samenwerken. Ten slotte zien wij de noodzaak van de renovatie van het hoofdgebouw en de vervanging van een aantal machines in de werkplaatsen. Het is nooit saai bij Stichting WereldWijd!

Binnenkort hoop ik jullie te treffen rond de feestelijke opening van de nieuwbouw. Deze nieuwbouw is mede tot stand gekomen door de inzet van een groepje mensen die wij de adviesgroep-Houben zijn gaan noemen. Genoemd naar Philip Houben, oud-burgemeester van Maastricht.

Philip Houben is recent overleden en droeg Stichting WereldWijd een warm hart toe. Hij heeft op de achtergrond veel gedaan om ons vrijwilligerswerk mogelijk te maken. De opening van de nieuwbouw in het najaar willen wij ook gebruiken om in de geest van Houben stil te staan bij de betekenis van WereldWijd en hoe wij de toekomst tegemoet willen gaan.

Kansen liggen voor ons nog steeds buiten gebaande paden. Vandaar, van Fipronil knap je op!

Taco Bisscheroux, voorzitter

Vrijwilligers WereldWijd knappen gereedschap op.

Frank Katumba, is teruggekeerd naar Oeganda en is hier een kippenfarm gestart. (Zie ook pagina 16-17-18)

DE TERUGKEER VAN FABAKARY CEESAY NAAR GAMBIA

De financiering van het lopende project WereldTools loopt van juni 2015-tot juni 2018. We zijn dus al twee jaar op weg. Tot op heden hebben Matje en Ed al 185 mensen ingeschreven in ons project. Een behoorlijk aantal kunnen we wel stellen. Deze groep deelnemers is enorm divers; zowel mannen, als vrouwen maar ook veel gezinnen uit 32 landen van herkomst en een enorme diversiteit van plannen om na terugkeer een bedrijf te beginnen. Een poetsbedrijf in Ethiopië, een visserij in Somalië, een koeriersbedrijf in Armenië, een timmerbedrijf in Senegal en zo kan ik nog wel even doorgaan. Op dit moment, eind augustus 2017, zijn reeds 146 mensen vertrokken naar hun land met in hun kielzog de intussen zeer bekende WereldTools-kist. We hopen tot de zomer van 2018 nog een 70-tal mensen te helpen bij de opbouw van hun nieuw leven. Achter al die cijfers zit toch steeds weer een mens met een eigen steeds weer uniek verhaal. Zo ook die van Fabakary Ceesay.....

Lange tijd heeft Gambia in Nederland bekend gestaan als alleen maar een mooi vakantie-land in West-Afrika. Tot recent in het nieuws kwam dat de president van Gambia, Yahya Jammeh, weigerde te vertrekken nadat hij de verkiezingen verlopen had. Hij regeerde al 22 jaar met harde hand het land. Min of meer gedwongen door een Senegalese troepenmacht, is deze dictator toch vertrokken en kon de democratisch verkozen president geïnaugureerd worden. In dezelfde week kreeg ik het verzoek van VluchtelingenWerk Nederland of ik een gesprek kon voeren met dhr. Fabakary Ceesay. Meneer Ceesay was journalist in Gambia en stelde de praktijken van het regime regelmatig aan de kaak. Het voeren van een vrije en onafhankelijke pers was echter levensgevaarlijk in Gambia, waardoor Fabakary en zijn gezin het land ontvlucht zijn. In Nederland hebben zij een verblijfsvergunning gekregen en inmiddels woont hij met vrouw en kind in Lelystad. Maar direct nadat hij vernam dat de dictator vertrokken was, besloot hij terug te keren naar zijn land en zijn oude beroep weer oppakken. Hij nam contact op met Gambi-aanse collega-journalisten die verspreid over de wereld woonden om gezamenlijk weer terug te keren om een Media Office op te richten om de vrije pers nieuw leven in te blazen. Daarnaast kon WereldWijd naaimachines, voetbalspullen en een doos met zeevisnetten meegeven. Terugkeer naar

Afrika betekent namelijk niet alleen aan jezelf denken, maar ook aan de mensen waar naar je terugkeert; je familie, je dorp kunnen ondersteunen maakt terugkeer veel makkelijker. Fabakary is met zijn vrouw en dochter op 28 maart teruggekeerd naar Gambia, het land dat ze 4½ jaar geleden ontvlucht waren. In zijn kielzog drie volle WereldTools-kisten die momenteel onderweg zijn naar Gambia. Fabakary was zo tevreden met de hulp van WereldWijd dat hij Gambianen woonachtig in Nederland heeft getipt om contact met ons op te nemen voor dezelfde hulp. WereldWijd houdt natuurlijk contact met hem; zo weten we dat hij al een ruimte heeft gevonden en al meubilair aan het verzamelen is. Zijn collega's komen ook druppelsgewijs het land weer in en samen zijn ze gestart om de vrije pers weer gestalte te geven. Ongeduldig wordt naar de komst van de drie kisten uitgekeken. Fabakary heeft beloofd om een uitgebreid fotooverslag te doen zodra zijn kantoor is ingericht. Intussen heeft hij zijn oude beroep weer opgepakt en constateert met vreugde dat de politieke situatie in zijn land een stuk verbeterd is. Maar mocht het onrecht de kop opsteken, staan de desktops en laptops van WereldWijd klaar om hiertegen ten strijde te gaan !

Ed Peters

De laatste momenten

Onderstaand een artikeltje geschreven door een van onze cursisten, Abdulali Ibrahim, bewerkt door taaldocent Jacinta Kreuger.

Hoop is een goede zaak, dus leer te leven met hoop. Net zoals het laatste geld in je zak, dat ervoor zorgt dat je niet ten onder gaat. Net zoals je laatste ticket voor de bus, dat er voor zorgt dat je niet hoeft uit te stappen. Of net zoals de laatste kogel, die ervoor zorgt dat je uit de hand van de vijand blijft. Iemand die hoop heeft, is niet arm. Sterker nog, iemand die hoop bezit, heeft alles.

Trouwens, ik wil jullie over mijn laatste dag op school vertellen. Op donderdag 13 Juli 2017 was ik naar de school WereldWijd gegaan omdat de directeur een feest had georganiseerd voor de laatste dag. Het was een mooie dag, met verschillende drankjes en kleurrijk eten. In een vriendelijke en gezellige plaats. Maar op het moment dat ik het goede nieuws heb gehoord, werd de sfeer nog veel beter.

Samengevat:

Op deze school kwam een dame genaamd Julie, die ik 7 maanden lang, 1 keer per week zag maar ze was altijd droevig. De laatste keer dat we met elkaar gepraat hadden, was 3 dagen geleden op maandag om 12 uur 's middags, en toen was ze uiteraard ook droevig. Ze is droevig omdat ze al 6 jaar in Nederland een onzekere toekomst heeft en ze staat elke dag op, met de hoop om van de IND te horen te krijgen dat ze een verblijfsvergunning krijgt. Ze zei dat ze van deze situatie vermoeid is geraakt, en ik zei tegen haar dat ik voor haar hoopte dat ze sneller haar verblijfsvergunning krijgt.

Zij bedankte mij en toen ging ze weg, maar toen ze ging moest ik heel erg veel huilen. Want ieder mens heeft een droom, en Julie is ook een mens, zelfs meer dan een mens, omdat zij een vrouw is. Dit zeg ik omdat in veel Afrikaanse en Aziatische landen vrouwen minder rechten hebben. En daarom vind ik dat een

vrouw hoog staat, hoger dan een man.

Ik weet zeker dat ze met duizenden goede hopen en duizenden problemen Afrika heeft verlaten voor het mooie Nederland. Of misschien net zoals ik, door veiligheidsmaatregelen, waardoor je niet meer terug keren kan naar je eigen land.

En toen was het tijd om de mensen die het eten klaar gemaakt hadden op het feest te bedanken met een bloem. Maar het verschil is dat een bloem geven op deze school mooier was dan een bloem geven op een andere plek in mijn ogen. Zoals jullie weten is een bloem het symbool van schoonheid en het is het symbool die de verschillende emoties van een mens benadrukken. En diegene die de bloem ontvangt krijgt een goed gevoel, want diegene die de bloem gaf, gaf die bloem met liefde. En behalve dat, geeft een bloem een extra kleur aan een feest.

Op dat moment kwam een mevrouw die heel erg aardig was, en ze zei dat we moesten klappen, want Julie heeft haar verblijfsvergunning ontvangen. En diegene die een bloem had ontvangen voor het maken van het eten op het feest, gaf zijn net ontvangen bloem aan Julie, wat een heel erg mooi beeld gaf voor mij, en anderen die ook uit Azië komen want daar is er weleens sprake van racisme. Maar op dat moment zien we menselijkheid op zijn sterkst want blanke mensen en donkergekleurde mensen zijn allemaal gelijk aan elkaar.

De laatste zin:

Heb elkaar lief, en geef om elkaar, want niks is sterker dan het schenken van liefde.

Abdulali Ibrahim

SAMENWERKING

WERELDWIJD EN GROEPSSTAGE VMBO MAASTRICHT IN BADDEGAMA 2017

In navolging van eerdere projecten zijn in febr. 2017 een groep leerlingen van VMBO Maastricht gedurende 3 weken hun maatschappelijke stage gaan vervullen in Sri Lanka. De deelnemers hebben voor deze stage hun eigen reis- en verblijfskosten betaald.

Samen hebben we allerlei activiteiten ondernomen waardoor we voor deze maatschappelijke stage eigen projectgelden ter beschikking hebben. Zo hebben we een pennen-actie, chocolade-actie en kaarten-actie ondernomen. Maar we hebben ook allerlei diensten voor anderen verricht waardoor we mensen of organisaties hebben geholpen en tevens heeft ons dit projectgeld heeft opgeleverd. Een aantal contacten zijn via de Maatschappelijke Beursvloer gelegd. Zo ook hebben we dit jaar weer met WereldWijd afspraken kunnen maken over materialen die zij ter beschikking stellen voor ons project. Dit jaar hebben we 2 naaimachines kunnen meenemen. Daarvan is 1 in gebruik genomen bij Lotus Home en de andere door een medewerkster van Senehasa Senior Home in Baddegama. Als tegenprestatie hebben we cakes gebakken voor een groep vrijwilligers bij de verhuizing van spullen naar de nieuwbouw.

Wat hebben wij dit jaar kunnen realiseren?

Bij ons 8e project in febr. 2017 hebben we wederom werkzaamheden verricht en financiële ondersteuning verleend bij verschillende instellingen die verbonden zijn met Social Welfare Foundation te Baddegama. We hebben dit jaar gewerkt aan de bouw van een activiteiten ruimte bij een gehandicapten huis voor meisjes, Lotus Home. Het betreft een gebouw, een kleine werkplaats waarin dagactiviteiten kunnen plaatsvinden.

Naast de financiering en hulp bij die bouwwerkzaamheden hebben we ook zelf activiteiten met de bewoners ondernomen. Dat zijn recreatieve activiteiten geweest maar ook ondersteuning bij het realiseren van de sociale werkplek. Dagactiviteiten organiseren heeft daar een andere invulling dan in Nederland. Heel mooi dat op dit moment ook een HBO stagiaire Social Work nog aanwezig is.

Tevens hebben we net als afgelopen jaren activiteiten uitgevoerd op een nursery school, bij het bejaardentehuis Senehasa en bij het gehandicaptenhuis Sambodhi. Bij het eerder gerealiseerde project "Rob's Educational Farm" hebben we tuinwerkzaamheden verricht en proberen we verdere ondersteuning te verlenen bij het opzetten van cursussen. De tuinwerkzaamheden verlopen prima, maar wat ons betreft mag nog meer prioriteit gegeven worden aan cursussen waardoor jongeren meer kansen op de arbeidsmarkt krijgen.

Voor het landbouwproject hebben we afgelopen 3 jaar diverse tuingereedschappen via WereldWijd ontvangen en mogen doneren. Dankbaar maakt men hiervan gebruik.

Tiny Maas

Meer info:

Ervaringen van onze deelnemers zijn te lezen op www.portagoesbaddegama2016.nl

IN AFWACHTING VAN...

Toen ik in dienst kwam bij WereldWijd was ik natuurlijk heel blij dat ik de baan kreeg. Voor mij was en is het de leukste baan die je kunt hebben, maar dat terzijde.

Het enige wat niet leuk was aan mijn aanstelling, was mijn contract, dat was maar voor één jaar. Er werd me wel gezegd dat er misschien nog wel andere projecten kwamen, maar dat was nog even afwachten. Op een gegeven moment kon het niet meer gekker: na ongeveer een half jaar moesten alle collega's die niet in 'mijn' project zaten, worden ontslagen want het geld voor hun werk was op en men was nog in afwachting van een nieuw project. Ed, Peter en destijds Huub kwamen op vrijwillige basis een paar uurtjes helpen. Gelukkig werden ingediende scholingsprojecten goedgekeurd er na twee maanden van onzekerheid en twijfel konden de medewerkers en vrijwilligers weer volledig aan de slag. Helaas was het een jaar later weer zover: de projecten liepen af en voor de nieuwe projectaanvragen waren nog geen positieve beschikkingen afgegeven kortom: alles moest weer in de wacht. Is het nog te volgen? Weer de zo vaak terugkerende vraag: 'Zou Stichting WereldWijd volgend jaar nog bestaan?' Tja, we moesten weer met z'n allen even afwachten.

In afwachting van toezeggingen van donors gingen we door en uiteindelijk kwam er weer een groter project. Maar de meeste projecten van WereldWijd hebben maar een looptijd van een jaar en dus voelde ik na driekwart jaar weer stress of er weer werk zou zijn voor de toekomst. Nou, werk is er genoeg, maar de financiering daarvoor is afwachten. Elke keer als het weer project-aanvraag-tijd is, merk ik aan de collega's die al langer bij WereldWijd zijn (Ed, Peter en nu Frans), dat ze altijd het vertrouwen hebben dat het goed komt maar ik vind het elke keer weer heel spannend. En nu ook dit jaar weer. We

Stafleden WereldWijd in gesprek over een projectaanvraag

wachten nu tot dat enkele project-plannen goedgekeurd gaan worden en staan even stil met de lessen. In afwachting van...

En dat terwijl we graag mensen een toekomstperspectief willen bieden door hen op te leiden, in afwachting van een uitspraak over een asielaanvraag. Maar ja de activiteiten die WereldWijd oppakt zijn veelal met een mooi woord additioneel of te wel toevoegend, en niet direct passend in bestaande subsidie of financieringsprogramma's. Het is keer op keer een kwestie van lange adem en ik heb begrepen dat dit al bijna 35 jaar lang zo is.

Op deze plek had de staf iedereen graag vol enthousiasme bericht over nieuw aangevraagde projecten: Met AMV-ers AAN DE SLAG, opleiding voor AZC-bewoners etc. In afwachting van de financiële toezegging doen we het nu weer even met de enthousiaste verhalen van docenten en cursisten, zoals we die het afgelopen jaar

er zich mensen aan die met steun van dit project terug willen keren naar hun thuisland. Maar ook hier geldt dat dit project volgend jaar afloopt en dat er een nieuwe subsidieaanvraag ingediend moet worden. Ook hier dus wederom in afwachting van een toezegging voor voortgang van een succesvol project. In afwachting geldt niet alleen voor ons maar ook voor onze cursisten in hun asielprocedure en ook de terugkeerders die in afwachting zijn van de komst van hun kist met materialen om een bedrijf te starten. We zijn allemaal in afwachting van.....maar we blijven hoop houden.

Matje Mattheij

NEDERLANDSE TAALES BIJ WERELDWIJD

Nederlands taal is zelfs voor ons Nederlanders niet altijd eenvoudig, maar wanneer je de eigen taal aan een vreemdeling gaat leren kom je als docent ook allerlei obstakels tegen. De taal is voor ons min of meer logisch met al z'n regels, b.v.: woorden met au of ou, ei of ij, de dubbele betekenissen van woorden, vervoegingen van de werkwoorden etc.etc.

Voor cursisten die vaak niet kunnen lezen en schrijven, is dat niet altijd eenvoudig. Maar wij starten niet met deze regels natuurlijk. Hoe gaan wij te werk? Het is een absolute voorwaarde dat de mensen zich prettig voelen en niet meteen het idee hebben dat ze moeten presteren. We proberen de cursisten in een relaxte sfeer tegemoet te treden, contact te maken, en eventueel met handen en voeten aan "te spreken". Het is belangrijk om een goed contact op te bouwen, vertrouwen te winnen en te luisteren naar wat mensen bezig houdt. De taallessen beginnen heel eenvoudig zoals: zich voorstellen, begroeten, de dagen van de week leren, de klok leren. De taaldocent probeert een inschatting te maken van het niveau van de cursist. We gebruiken als handleiding een methode die speciaal ontworpen is voor Nederlands als 2de taal. Maar het belangrijkste

v.l.n.r.: Bernie Lacroix (docente), Abdelgawwad Hussein en Antoni Ibrahim (cursisten), Wladziu van Hugten (vrijwilliger), Taco Bisscheroux (bestuursvoorzitter)

is de inbreng van de cursist; wát wil hij/zij weten, hoe kunnen wij hen helpen bij bijvoorbeeld het boodschappen doen, dokters bezoek, gebruik maken van openbaar vervoer etc. Afgelopen jaar hebben we een groep jongeren begeleid, die graag naar WereldWijd kwamen, zich welkom voelden en daardoor weer gemotiveerd werden voor de lessen. Tijdens de lessen blijft ook de humor belangrijk. De dubbele betekenis van woorden en de gewaarwording dat de plek

waar je geboren bent zo'n invloed heeft op het kunnen uitspreken van bepaalde letters en klanken zorgt weleens voor de nodige hilariteit. Dit gelukkig wederzijds.

Mij geeft het als taaldocent een positief gevoel, en ben vol verwachting naar een volgende groep nieuwe leerlingen.

Bernie Lacroix.

Recept **Rolex**

Dit is letterlijk een opgerold ei in een pannenkoek (eggroll), door de Oegandezen ook wel Rolex genoemd. Eenvoudig te maken en aan te passen aan de eigen smaak. In Oeganda noemen ze de pannenkoek Chapati. Ga je voor echt Oegandeas dan mix je 250 gram volkorenmeel met 1 deciliter water en 1 theelepel zout. Maak kleine ballen en rol ze zo dun mogelijk uit. Verhit olie in een koekenpan (goed heet) en bak de ene kant 40 seconden, de tweede kant hooguit 30 seconden.

Nu de chapati klaar is kun je de omelet gaan maken. Je klopt 2 eieren op in een schaalje en voegt daarna de door jouw gekozen groenten bij, bijvoorbeeld tomaat, ui en paprika. De hoeveelheid van de groenten mag je ook zelf bepalen, zolang het maar niet het ei overheerst. Verhit olie in een koekenpan en bak de omelet. Rol de omelet in de pannenkoek en klaar is de Rolex. Chapati wordt ook in Kenia gegeten.

Eet smakelijk!

In Memoriam

Dhr. Philip Houben een bijzonder mens en ambassadeur van WereldWijd

Afgelopen zondag 23 april bereikte ons het droevige bericht dat dhr. Houben, oud-burgemeester van Maastricht, na een kort ziekbed was overleden. Dhr. Houben had een bijzondere binding met Stichting WereldWijd. In het decembernummer 2016 van het infoblad De WereldWijzer stond een interview met dhr. Houben. Dit interview beschreef op welke wijze hij al ruim 25 jaar betrokken was bij de stichting. Zelf omschreef hij zijn bijdrage als volgt: 'zeg maar iedere keer dat het financieel nodig was had ik een gesprek met Frans Frankhuizen en later Peter Gillissen om te kijken wat er gedaan kon worden'.

Zijn steun ging veel verder dan helpen bij het dichten van financiële gaten. Hij heeft al die jaren WereldWijd vanuit oprechte betrokkenheid geholpen en aan het begin gestaan van de instelling van een Comité van Aanbeveling. Dhr. Houben nam het voortouw om de juiste mensen bij elkaar te krijgen. Het resultaat was een Comité met zeer betrokken mensen en omvangrijke netwerken. Dit Comité zorgde, vanuit een rol op de achtergrond, dat WereldWijd haar perspectief biedende activiteiten voor asielzoekers kon blijven uitvoeren en verder ontwikkelen. De visie van dhr. Houben hierbij was zorgen dat WereldWijd de erkenning kreeg die zij verdiende en daar hoorde ook een mate van financiële onafhankelijkheid bij.

Eind 2015 raakte dhr. Houben betrokken bij de bouwplannen ten behoeve van het terugkeerproject WereldTools. Steeds meer asielzoekers maken gebruik van dit project om op een duurzame wijze terug te kunnen keren

naar het land van herkomst. Dit project kon zich alleen maar verder ontwikkelen als er verantwoorde huisvesting beschikbaar zou zijn. Zoals dhr. Houben in het eerder genoemde interview onder woorden bracht: 'En vergeet niet dat WereldWijd in de loop van hun 32-jarig bestaan door het werk wat ze doet, een heel goede naam, niet alleen in Limburg, maar in heel ons land heeft weten op te bouwen'. Er werd snel een groep gevormd uit het netwerk van dhr. Houben, wat in de wandelgangen van WereldWijd de adviesclub Houben genoemd werd. Deze club heeft vervolgens met Peter Gillissen lijnen uitgezet om financiële middelen te verwerven bij stichtingen en fondsen. Daarnaast heeft deze groep, tot op de dag van vandaag, intensief met de staf en het bestuur nagedacht op welke wijze WereldWijd de toekomst met vertrouwen tegemoet kan treden. De voortvarende aanpak heeft er toe geleid dat deze nieuwbouw inmiddels is gerealiseerd. We hadden het voornemen dhr. Houben bij de openingshandeling te betrekken. Dit voornemen krijgt nu helaas een andere vorm.

Wij herdenken dhr. Houben als een aardig, waardig en zeer bijzonder mens. Een belangrijke ambassadeur van Stichting WereldWijd is heengegaan.

Frans Frankhuizen/Taco Bisscheroux

John Reintjens

Wie kent hem niet bij WereldWijd?

Links: Louis Thijssen . Rechts: John Reintjens

John Reintjens, 55 jaar jong, de vriendelijke en gepassioneerde beheerder van de kantine in Eckelrade. De man van de smaakvolle zelfgemaakte soepen, hotdogs, pasteitjes en belegde broodjes. En dat alles altijd in een brandschone keuken en kantine, die hij samen met andere vrijwilligers beheert.

John glimt als ik hem vraag naar zijn achtergrond. Het blijkt een ware meesterkok te zijn geweest. In gerenommeerde hotels en restaurants in Duitsland en Zwitserland. En tussen 2008 en 2013 in het bekende toprestaurant in Lanaken: La butte aux bois. En ook heeft hij nog een florierende eigen broodjeszaak en cateringbedrijf in Gulpen gehad. We hebben hier dus te maken met een echt horecadier.

Nooit ziek geweest, treft hem in 2013 het noodlot van een fors herseninfarct. Een behoorlijk zwaar revalidatieproces volgt. Hij moet nieuwe fysieke kracht opbouwen en opnieuw leren lezen en schrijven. Nog steeds heeft hij last van gebrekkige spierkracht in met name zijn linkerhand en van spraakuitval. Maar alles bij alles gaat het eigenlijk best goed. Een glaasje bier kan hij nog altijd goed optillen, zegt hij.

In de WAO terechtgekomen is het belangrijk voor hem om aan de gang te blijven. Dus hij is heel blij met zijn vrijwilligerswerk bij WereldWijd,

waar hij nu 3 jaar werkt. Zo is er wat structuur in de week en blijft hij aan de praat. Dat helpt hem enorm.

Behalve dat hij graag praat, blaast John ook graag op zijn trompet. Van kinds-aan speelt hij bij de topharmonie van Eijsden, waarmee hij veel buitenlandse reizen heeft gemaakt. Nu speelt hij in het klaroen- en jachtkorps, wat wat minder belastend is dan in de harmonie. Binnenkort speelt hij daarmee op een groot festival in Londen.

Met John gaat het dus heel goed. Mede dankzij zijn partner Tini. Ze wandelen en fietsen veel. En John gaat ook nog elke week zwemmen. We hopen dat we nog lang plezier mogen hebben van deze gepassioneerde man met zijn glimmende oogjes.

- Advertentie -

**GORDIJNENATELIER
VIJF STERREN**

* * * * *

**VOOR HET MAKEN VAN
GORDIJNEN
VOUWGORDIJNEN
PANELEN
BEDSPREIEN**

Kasteel Schaloenstraat 66
6222TP - Maastricht
Tel: 043-3626427

Piet Hegger

Koninklijke onderscheiding

Op 26 april heeft Piet Hegger (oud)vrijwilliger van WereldWijd een Koninklijke Onderscheiding ontvangen voor zijn jarenlange vrijwillige inzet. Piet is een man die zo goed als een volle werkweek heeft met al zijn vrijwilligersactiviteiten. Bij WereldWijd heeft hij vele jaren lessen elektrotechniek gegeven. Hij levert bijdragen aan de WereldWijzer, draagt zorg voor de salades bij de barbecue en wij kennen hem allemaal van de geweldige biertjes met gepaste kraag die hij bij deze activiteit tapt. Verder is Piet actief voor o.a. zorgcentrum Dr. Ackenshuis, stichting Ride4Fun, heemkundevereniging Galopia, hij verzorgt rondleidingen bij de Brand brouwerij, en is schrijver voor diverse bladen zoals Cour de Galoupe, schrijft mede boeken over de historie van Gulpen en houdt hier ook lezingen over. Waarschijnlijk vergeten we in deze opsomming nog een aantal vrijwilligersactiviteiten. Voor al deze inspanningen kreeg Piet 'het lintje' door waarnemend burgemeester Hans Ubachs van Gulpen opgespeld, en werd hiermee Lid in de Orde van Oranje Nassau. Piet was met de erkenning erg verrast, maar vond het zelf toch eigenlijk allemaal maar heel gewoon wat hij deed.

Piet, vanaf deze plaats nogmaals van harte gefeliciteerd.

In Memoriam

Harie Houben

Op de 29e maart kregen we het bericht dat Harie Houben overleden is. Harie had in de beginjaren van WereldWijd de leiding over de fietsenwerkplaats, waar in enkele jaren tijd, honderden fietsen werden opgeknapt om vervolgens te worden verscheept naar derde wereldlanden. Met Harie hadden we als WereldWijd een professionele fietsenmaker in huis. Hij had jaren een fietsenwinkel annex fietsenwerkplaats in Maastricht. In het jaar 1986, toen Harie begon, was de fietsenwerkplaats in Harie's woorden een 'knustelruimte'. Maar deze werd al snel omgetoerd tot een goed georganiseerde professionele werkplaats. De rijwielherstellersploeg bestond uit een achttal mannen, die niet alleen binnen, maar ook buiten de werkplaats een goede verstandhouding hadden, en dit ook na het sluiten van de werkplaats zijn blijven houden. De reden voor de sluiting van de werkplaats in 1997 was de noodzakelijke uitbreiding van de scholingsactiviteiten voor asielzoekers en de invoer van goedkope Chinese fietsen in Afrikaans landen, waardoor er minder vraag was naar de degelijke fietsen uit Eckelrade. Noemenswaardig is dat bij het stoppen van de productie de teller op ruim 5000 fietsen stond. Harie ontving voor zijn vrijwilligerswerk in 1994 de vrijwilligersprijs van Maastricht. Harie was tot een aantal jaren terug trouw met zijn vrouw Miem aanwezig bij de zomer barbecue en kerstviering. Hier ontmoette de oud-fietsenmakers en partners elkaar en was er genoeg met elkaar te bepraten. De vrouw van Harie overleed in 2011. Harie werd 95 jaar. Harie bedankt voor je inzet, vakmanschap, betrokkenheid en collegialiteit.

Frans Frankhuizen

Repair Café

Het is woensdagmiddag 12 april, de tweede woensdag van de maand. Tijd voor..... HET REPAIR CAFÉ!

Het is 14.30 in de middag en Tuur en Jo roepen: 'We zijn aan het beunen!'. Samen hebben ze een fiets op de kop gezet, er komt een nieuwe band op. De klant van deze reparatieklus is deze keer Jo zelf. Hebben ze dan niet genoeg werk? Op deze vraag krijg ik een stellig "nee". Ze hebben zeker genoeg werk, maar eigen onderhoud moet ook gebeuren.

op z'n kop staat, want die wiebelt de hele tijd en wordt nu eindelijk eens gerepareerd. Er wordt gezellig doorgewerkt en doorgekletst.

Hilde wil weten hoe het werkt dat ze af en toe een stroomstootje krijgt als ze de tafel aanraakt. Daar weet Jo wel uitleg over te geven en hij vertelt hoe het werkt als Hilde ijzer vastpakt en dat ze dan een stroomstootje krijgt. Een

Vandaag is het Repair Café begonnen met een stofzuiger. Deze is de vorige keer in elkaar gezet, maar de snelheidsregelaar werkte niet, dus dat moest weer uit elkaar. Nu werkt de stofzuiger, dus klaar is de klus. Vervolgens is er een radiocassetterecorder gerepareerd, het probleem was dat de eigenaresse het cassettebandje er op de verkeerde manier in had gestopt. Ook dit probleem is verholpen. Verder wordt er nog een geluidsinstallatie gecontroleerd en daarvan is het mankement nog niet helder, want het apparaat functioneert gewoon. Misschien is het nodig om de eigenaar uitleg te geven hoe het apparaat werkt. Het is niet altijd mogelijk voor de klanten om bij de reparatie aanwezig te blijven, soms duurt de reparatie langer dan een kop koffie.

Nu roept gastvrouw Hilde tussen het lawaai van het fietspomp door of we nog een stukje vlaai willen, want ze is jarig geweest. Maar de mannen blijven stug doorgaan met repareren. Tandwielen tellen, de een houdt dit onderdeel vast en de ander de velg; het is echt teamwork in het Repair Café. Hilde heeft net een sporttas gerepareerd waar de rits van stuk was; ze eet haar stukje vlaai aan een tafel die

hele uitleg met de conclusie en advies dat ze nieuwe schoenen moet kopen. Op de tafel ligt nog een schuurmachine, meetapparatuur, specialistische schroevendraaiers en een loep, allemaal gereedschap van de reparateurs.

Zojuist was er een echtpaar met een Dyson stofzuiger, nu blijkt daar een vacuümschakelaar aan te zitten die verstopt als de filters dicht zitten. Filters schoongemaakt en probleem opgelost. Jo zegt: "Het is gewoon logisch nadenken, eerst het een, dan het ander, stap voor stap kijken wat het probleem is."

Ik hoor en zie hier veel vakkennis en deskundigheid. De vrijwilligers werken netjes en secuur. De klanten gaven het compliment dat onze vrijwilligers een hoog sympathiegehalte hebben en ze komen sowieso terug voor een kopje koffie. Dit is alweer het derde jaar van het Repair Café en het loopt gewoon heerlijk door. Met op de achtergrond van het gebouw de lente in aantocht en de flinke witte bloesems in de velden van Eckelrade.

EVEN VOORSTELLEN...

Pien Wishaupt

Sinds 4 september is Pien onze nieuwe stagiaire. Ze is 19 jaar oud, woont in Beek en studeert Culturele Maatschappelijke vorming in Nijmegen aan de Hogeschool Arnhem Nijmegen (HAN).

Pien heeft WereldWijd leren kennen via iemand die er werkt en is eens op de website gaan kijken. Ze zegt: "Het leek me wel interessant, zeker omdat ik al eerder met de doelgroep vluchtelingen had gewerkt. Dat was bij De Vrolijkheid en de ISK (Internationale Schakelklas) in Arnhem. Daarom leek het mij wel leuk om bij WereldWijd te komen. Vervolgens heb ik gebeld en heb mijn CV gestuurd en al snel volgde een gesprek. We hadden afgesproken dat ik zou aansluiten bij het AMV project, een project met Alleenstaande Minderjarige Vreemdelingen. Doordat het AMV project nog niet officieel is goedgekeurd, duurt het nog even voordat ik daaraan kan beginnen, maar er is nog genoeg ander werk te doen en veel te zien en te ontdekken. Ik ben nu bezig om Yasser te helpen met de WereldWijzer en kijk mee met verschillende vergaderingen en intakegesprekken. Mijn eerste indruk van WereldWijd is: leuk, interessant, divers. Ik zal jullie vast de komende tijd tegenkomen, ik ben er tot januari 2018 op de maandag, dinsdag en woensdag. Ik heb er zin in!

Yasser Allatif

Als taalcoach van enkele Syriërs in Heerlen dacht ik wel ongeveer te weten wat te verwachten van mijn afspraak met Yasser bij WereldWijd. Maar het tegendeel was waar. Ik raakte enorm onder de indruk van deze 33-jarige Syrische man. De manier waarop hij in 2 jaar tijd heel volwassen Nederlands heeft geleerd en hoe hij in die tijd in de Nederlandse samenleving is geïntegreerd, mag een voorbeeld voor velen zijn.

Yasser woonde met zijn familie en zijn gezin in Abokamal, een provinciestad in Syrië, dicht tegen de Iraakse grens. Hij runde er met succes een drukkerij met 5 drukmachines en 5 personeelsleden. Het leven lachte hem toe totdat IS zich liet gelden. De familie van Yasser kon niet in hun stad blijven. Hijzelf en twee broers vluchtten via Turkije naar Europa. Yasser kwam in Maastricht terecht, zijn broers in Ludwigshafen. Twee andere zussen een kleine broer en zijn ouders wonen nog in Damascus. Yasser's vrouw, Ramia Issa en zijn gehandicapte dochter Sham konden enkele maanden later in het kader van gezinshereniging via Libanon ook naar Nederland komen.

Het herenigde gezin woont nu met veel plezier in Malberg in Maastricht, waar ze heel veel contacten hebben opgebouwd, zowel met buitenlandse als met Nederlandse mensen. Ramia Issa zal over enige tijd proberen haar Syrische werk als onderwijzeres in Nederland te hervatten. Haar diploma is in ieder geval al voor Nederland geaccepteerd. Dochter Sham wordt heel goed begeleid bij Adelante in Houthem. Mijn dochter van 5 spreekt al beter Nederlands dan mijn vrouw en ik, lacht Yasser. Gevraagd naar wat hem het meest in Nederland opvalt,

heeft Yasser het vooral over de veiligheid. Het niet voortdurend op je woorden moeten passen en over je schouder moeten kijken, geeft hem een enorm gevoel van ruimte. En daarnaast is hij bijzonder blij dat er in Nederland zo goede faciliteiten zijn voor zijn gehandicapte dochter. Dat hadden we haar in Syrië nooit kunnen bieden, zegt Yasser. Yasser loopt stage bij een drukkerij en doet nu dus ook vrijwilligerswerk bij WereldWijd. Hij is grafisch ontwerper en heeft veel ervaring met drukwerk. De apparatuur en programma's waarmee hij in Syrië werkte, zijn dezelfde als die hij nu in Nederland tegenkomt. Dat maakt de zaak wel zo makkelijk. Hij zal bij ons de website onder handen nemen, want die is niet van deze tijd, zegt Yasser. En ook zal hij zich bezig houden met de lay-out en redactie van de WereldWijzer.

Deze man gaat het vast en zeker lukken om in Nederland een goed nieuw bestaan op te bouwen. "Appeltje, eitje" zegt hij daar zelf over.

Welkom in Nederland Yasser.

JUDITH wat doet ze?

Een eigen verhaal van vrijwilligster Judith Eijkel-Koorn

De altijd vrolijke en vriendelijke Louis vroeg mij om mezelf hier schrijvend voor te stellen. Wie is Judith, wat doet ze? Wel, het leven zit vol verrassingen. Zo werd ik een paar jaar geleden zeer verrast toen mijn man Gert Eijkel thuiskwam uit zijn werk met de mededeling dat zijn werkgroep zou verhuizen vanuit het Science Park in Amsterdam naar het ziekenhuis in Maastricht. De keus om mee te gaan was aan hem. In mijn jonge jaren zou ik er niet over gepiekerd hebben. Schaatsen is mijn lust en mijn leven en in de provincie Limburg zou ik wat dat betreft niet aan mijn trekken komen. Maar nu ligt het anders. Het leek ons beiden een goed idee om de stap te wagen; vanuit Heiloo bij Alkmaar 4 km van het strand naar Zuid-Limburg. Ik ben Amsterdamse van geboorte en vaak verhuisd. Voor Gert was het verhuizen een nieuw fenomeen. Het werd een soort doorstart voor ons.

Beiden hebben we een ander huwelijk achter ons en de verhuizing naar een huis zonder herinneringen aan het verleden bleek een verademing. Gert is vader van 5 volwassen kinderen ik ben moeder van 2 dochters. Mijn jongste dochter is overleden toen zij 14 was. Afgelopen zomer zijn we van beide kanten grootouders

geworden En een van de kleinkinderen is werkelijk gemeenschappelijk. Toch wel speciaal.

Van beroep schooljuf was ik er op grond van leeftijd net uitgewerkt en moest ik met een uitkering onder begeleiding op zoek naar een nieuwe werkgever. Dat kan in Limburg net zo slecht of goed als boven de rivieren. Een geluk bij een ongeluk dus want nu hoefde ik geen ontslag te nemen.

Om te beginnen betrokken we een huurhuis, bewust buiten Maastricht, we zijn geen stadsmensen en genieten van natuur en tuinieren. Het eerste volle jaar moesten we ons huis in het Noorden zien te verkopen en ondertussen op zoek naar een mooi huis in het Limburgse om te kopen. Zo zoekende leerde ik de omgeving goed kennen. We hadden het van meteen af aan naar ons zin en belandden uiteindelijk via Bruisterbosch in Eckelrade. Een huis met een tuin en een stuk bos, een vijver en een moestuin en voldoende ruimte voor logerende kinderen van ver. Daarmee kwam een einde aan het wekelijkse heen en weer reizen in de weekenden met de katten in de auto.

Hoewel ik me nooit verveel ik lees, tuinier, wandel, zing, speel viool, fiets had ik en heb ik toch behoefte aan een werkring. Het verplichte wekelijkse solliciteren levert maar steeds niets op. Wel kon ik terecht in Herkenrade als oogst-medewerkster tussen de appels, de peren en de kersen. Beneden mijn niveau? Niks hoor! Gezellig en een goede manier om de kennissenkring hier uit te breiden (echt niet alleen maar Polen) en om me nog beter te oefenen in het verstaan van het Limburgs. Bovendien een gezonde bezigheid, lekker bewegen in de buitenlucht.

Het verstaan gaat me wel goed af maar hoe leer ik het spreken? Dat zou ik willen kunnen.

Omdat ik altijd met talen bezig ben en mijn hart in het lesgeven zit ried men mij aan me bij WereldWijd te melden. Het leuke van het onderwijzen van je eigen taal aan buitenlanders is dat je je nog meer bewust wordt van de structuren in je eigen taal. "Waarom zeggen we dat eigenlijk zo? Waar komt dat woord/ die uitdrukking vandaan?"

Mijn leukste ervaring tot nu toe is wel het lesgeven aan Issouf uit Ivoorkust.

Judith aan het werk met Issouf (cursist)

Hij is een van de terugkeerders. Helaas, een verlies voor Nederland. Deze jonge man, die vluchtte voor extreem geweld, en vreselijke dingen heeft meegemaakt, zijn vader moeder en zusjes verloor, had het meer dan verdiend om hier te blijven: hij ontpopte zich in een mum van tijd tot een uiterst gemotiveerde leerling. Hij leerde lassen, schrijven en lezen in zijn voertaal.

In tijd van twee maanden kon hij lezen en schrijven. Formidabel. En dat terwijl hij, toen hij begon, nog niet eens zijn eigen naam kon schrijven. Gedurende de zomervakantie hebben we de lessen bij mij thuis voortgezet. Dat kon mooi omdat hij bij de familie Brand hier in het dorp door de week onderdak kreeg. Zo had hij na al die jaren AZC eindelijk weer eens wat warmte van familieleven om zich heen. Totdat hij met gevulde Toolkist naar een nieuwe bestemming terugkeerde naar Burkina Faso. Nee niet naar Ivoorkust.... Hij werd wit om de neus als hij de naam hoorde.

Ik hoop van ganser harte dat het goed met hem gaat.

Inmiddels werk ik weer met een klein groepje jongens uit de Arabische wereld. Juist van de week zag ik hoe de motivatie opeens omhoog schiet dat maakt me blij. Het grappige is dat ik teruggreep op een oud afgeschreven boek voor Nederlands aan buitenlanders en de jongens beiden vroegen of ze dat konden kopen omdat ze het veel prettiger vinden dan de moderne boeken.

Dat wordt dus kopieerwerk zo als altijd. Veel moderne methoden zijn gericht op buitenlanders die hier op vakantie willen of anders hier komen studeren. Veel van onze cursisten hebben nooit eerder een andere taal geleerd op school of zijn helemaal niet zo studieus opgegroeid. Daar komt je creativiteit als leerkracht dan aan bod. Bovendien doen we meer dan alleen maar taal leren. We maken hen wegwijs. Leukste vraag tot nu toe is die van Yasser: "Wat betekent kielekiele?" Leuk en dankbaar werk dus!

Judith Eijkel-koorn, Taaldocent

DE ZOEKTOCHT NAAR SPULLEN

Zoals iedereen weet zijn we voor onze projecten steeds op zoek naar materialen en spullen om met name onze terugkeerders te ondersteunen. De basis voor een WereldTools kist is altijd professioneel materiaal om een klein bedrijf mee te starten. Zo zoeken we continue basisgereedschap als boormachines, slijptollen, cirkelzagen etc. Vervolgens kijken we naar meer specialistische machines, en dat verschilt per project. Een lasapparaat, metaal-draaibank, schaafmachine, visdroogmachine, broedmachine, kaperspullen, computers, professionele printers en noem maar op. Als we de kisten inpakken, wordt er met name voor Afrikaanse projecten ook tweedehands kleding in de kisten gedaan, dit stoppen we tussen de machines in, zodat alles goed ingepakt wordt. En de kleding kan door de terugkeerder uitgedeeld worden aan familie of vrienden. Zo helpt een terugkeerder niet alleen zichzelf, maar ook zijn omgeving.

Onlangs kregen we een verzoek van een terugkeerder naar Gambia voor sportkleding. Hij kende een sportclub in zijn buurt en wilde hen graag 'nieuwe' kleding geven. We hebben in ons WereldTools-magazijn wel gewone kleding op voorraad liggen, maar geen sportkleding. Daar gingen we naar op zoek en via een oproep in de krant en op Facebook kregen we van alles aangeboden: outfits van voetbalclubs, scholen, individuen en sportverenigingen belden op met sportkleding voor onze projecten. We zijn ze allemaal op gaan halen en hebben nu even genoeg voorraad. De kleding zal een goede bestemming krijgen; het gaat in de kisten of we nemen het mee op veldreis naar Uganda en Kenia. Via deze weg willen we alle gevers hartelijk danken: De beugelclub de Kuiters, Basisschool de Violier, Schutterij St. Urbanus Maasniel organisatie OLS 2015 Roermond, voetbalvereniging Partij,

Op de foto: voorzitter Pierre Ververgaard van beugelclub de Kuiters overhandigd 40 shirts aan Matje Mattheij.

VELDREIS

KENIA EN OEGANDA

Voor de zomervakantie heeft WereldWijd een veldreis gemaakt naar Kenia en Oeganda. Het doel van de veldreis was een monitoring bezoek om te kijken of het WereldTools project de doelen bereikt waarvoor het is opgezet en uitgevoerd. Onze projectpartner is de IOM (Internationale Organisatie voor Migratie). De reis bestond uit twee delen: in het eerste deel werd Kenia bezocht door Wladziu van Hugten en Matje Mattheij van Stichting WereldWijd en bij het tweede deel naar Oeganda kwam daar Rowana Duinkerr vanuit IOM bij. Hier volgt een korte beschrijving van de reis en onze bevindingen.

We hebben in Kenia 5 mensen bezocht: een dame met een naaiatelier, en vier heren met achtereenvolgens een PR-bureautje, een elektricien, een landbouwer, en een school. In Oeganda hebben we 10 mensen bezocht: 4 dames en 6 heren met respectievelijk een medisch centrum, winkels, kippenfarm, school, en een bioscoop. Tijdens onze reis hebben met name Wladziu en ik vele kilometers afgelegd; allereerst met het vliegtuig en vervolgens mooie asfaltwegen, maar ook menige modderweg met veel hobbels, gaten, geiten en ezels op ons pad. We hebben iedereen persoonlijk bezocht, de meesten thuis of op de plek waar ze werkten. Iedereen was heel erg blij dat we de moeite namen om hen persoonlijk te bezoeken. We hebben navraag gedaan hoe het nu met ze ging en hoe ze de materialen in de WereldToolskist hebben gebruikt. Van elk bezoek is een uitgebreid verhaal geschreven. Deze verhalen zijn in de WereldTools-nieuwsbrief opgenomen en staan ook in een Special over Kenia en Oeganda. Deze is los op te vragen via info@stichtingwereldwijd.nl. Van de 15 bezochte terugkeerders kan in het algemeen gezegd worden dat van alle mensen die we hebben bezocht er 6 bedrijfjes meteen geslaagd zijn, 4 mensen hebben hun plan aangepast, 1 is nog bezig en 4 mensen moesten nog starten, in afwachting van de kist. Van alle terugkeerders heeft niemand er spijt van dat ze teruggekeerd zijn. Wel wordt gezegd dat ze van de tijd in

Nederland veel geleerd hebben en zichzelf zijn tegengekomen. Niet iedereen zou het anderen aanraden om naar Nederland te gaan en het geluk te proberen. Net zoals we uit andere veldreizen konden concluderen staat iedereen achter de uitspraak: HOME is HOME.

Om een nieuwe start thuis te maken had iedereen bij thuiskomst een netwerk van vrienden of familie om hen op te vangen. Dit maakt een nieuwe start een stuk makkelijker. Het slagen van een bedrijf hangt voor een groot deel af van dit netwerk, maar ook van de motivatie. Een terugkeerder betekent vaak veel voor de omgeving en creëert werk voor anderen.

We hebben ook goede tips voor toekomstige terugkeerders. Als je net terug bent, is het raadzaam om eerst goed na te kijken of het plan wat je in Nederland had, ook haalbaar is. Kijk dan of het nodig is om het plan bij te stellen en begin niet zomaar. Daarnaast is het verstandig om, in afwachting van de kist, niet alvast een

ruimte te gaan huren. Soms duurt het transport langer dan verwacht en zit je met een gehuurde ruimte, die wel geld kost maar niks opbrengt. Verder hebben we ook belangrijke conclusies voor ons werk hier kunnen trekken: De kist van WereldTools wordt goed ingezet, ook in de gevallen dat het plan bijgesteld moest worden. Met name de gereedschapskisten en de basisgereedschappen en machines (boormachine, flex, hamers, tangen etc.) worden bijzonder op prijs gesteld. Oude (trap) naaimachines die zonder elektriciteit werken, zijn nog steeds waardevol. Sterker nog, ze worden in bijvoorbeeld Kampala in winkels nog nieuw verkocht. Computers opsturen voor een internetcafé, dat moeten we niet meer doen. Het starten van een internetcafé is achterhaald, omdat er veel zaken gedaan worden met smartphones. Een computerschool is wel goed haalbaar. Een boerenbedrijf starten is zeker in Oeganda een goede keuze. Zeker een kippenboerderij kan snel en eenvoudig geld

genereren. Voor een boerenbedrijf kan gebruik gemaakt worden van de kennis van onze 'kippenman' Frank Katumba, hij wil zijn kennis graag delen.

Op deze plek is het denk ik goed om te verwijzen naar de verhalen van de terugkeerders in de special. Maar de verhalen stoppen niet na de veldreis, want in de tussentijd houden we met enkelen contact en van bijvoorbeeld onze kippenman kan ik hier een mooie foto laten zien die ik vorige week heb gekregen via WhatsApp. Hij is pas getrouwd en momenteel de gelukkigste man van de wereld.

Zijn verhaal zien we als een voorbeeld voor velen. In de WereldWijzer van december 2013 hebben we al bericht over hem. Daarin schreven we dat we hoopten contact met hem te houden en dat is gelukt. Hier het verhaal over het bezoek aan Frank.

Frank Katumba: onze kippenman
Eindelijk zijn we er; bij Frank, 'onze' Frank, de jongeman van inmiddels 35 jaar die een goed voorbeeld is van een duurzaam terugkeerproject. Gesteund met een WereldTools-kist vol gereedschap en een startbedrag van IOM heeft deze jongeman het gemaakt! Frank Katumba heeft na zijn terugkeer via WhatsApp altijd contact gehouden. De eerste foto's die hij stuurde waren van een paar kippen en een mand met eieren. Later werden de stapels eieren op de foto's groter en hij stuurde een filmpje wat in Nederland het journaal haalde!

En nu mogen we echt zelf gaan kijken. Als we met de auto aankomen, komt hij rustig aangelopen en stormt onze delegatie als kippen op hem af; we willen zijn verhaal uit eerste hand vernemen. En dat krijgen we, met volle overtuiging en veel enthousiasme. Eerst een korte rondleiding, waarin hij met twinkeling in zijn ogen uitlegt hoe hij zonder opleiding elke dag 80 trees van 30 eieren produceert. En niet alleen eieren en kippen, ook watermeloenen, mais en tomaten. Hij praat over 'off-season-farming', oftewel verbouwen buiten het seizoen, zodat je toch een goede prijs kunt krijgen voor de groenten. Voor de rest van zijn verhaal gaan we er eens lekker voor zitten, wij op mooie houten krukjes en hij op de hangmat die hij nog vanuit Nederland heeft meegenomen.

Frank betekent veel voor zijn omgeving; met zijn nog steeds groeiende bedrijf helpt hij momenteel 7 mensen aan werk. Al schertsend zegt hij dat hij de directeur

is en wijst naar een van de jongens die dan CEO (Chief Executive Officer) is. Maar iedereen werkt even hard; van het mengen van het voer tot het rapen van de eieren. In tegenstelling tot alle andere terugkeerders die we spreken en die ons vertellen dat ze het moeilijk hebben, hoor je Frank niet klagen. Hij vertelt over zijn

tijd in de AZC's Winschoten en Musselkanaal en hoe hij naar Maastricht afreisde. Frank is van oorsprong loodgieter, maar zijn droom was altijd om een kippenboerderij te hebben. Met dat plan kwam hij bij WereldWijd en daar wisten we wel raad mee. Een generator, broedmachine, voerbakken, gereedschap etc. zat in zijn kist. En hij is ons eeuwig dankbaar. Dat het transport in dit geval enkele maanden duurde, was niet erg, want hij had in het begin tijd nodig om alles voor te bereiden. Een stuk land zoeken, een hok bouwen etc. Hij vertelt dat hij veel heeft geleerd van een boer in de omgeving van Emmen, waar hij vaak langsging als hij met de bus weer eens naar een verhoor moest. Hij is 5 jaar in Nederland geweest en heeft veel AZC's gezien, telkens wachtend op een uitsluitel voor verblijf. In die tijd zag hij veel mensen gek worden van het wachten, mensen die dagelijks naar de Aldi gingen om drank te kopen omdat ze er niet tegen konden. Frank kwam bij een kerk in de buurt van Ter Apel terecht, en zijn casemanager van het COA stelde hem regelmatig de vraag: "Wat ga je met je

toekomst doen?" Frank herinnert zich zijn kamernummer nog goed, nr. 215, en dat is hetzelfde nummer wat Mandela ook in zijn gevangenis had.....

Uiteindelijk na 5 jaar was hij het wachten zat en nam het besluit terug te keren.

Toen hij net in Oeganda landde, bleek hij in Nederland net een verblijfsvergunning

te hebben gekregen. Hij heeft toen nog even gedacht om terug te gaan. Maar hij is blij dat hij is waar hij nu is, een selfmade-man. Uit zijn ervaring heeft hij veel wijsheid gehaald, die hij heel erg graag met anderen wil delen. Hij zegt: "Before you travel, think twice". Als ik vraag of hij dit nog een keer hetzelfde over zou doen, zegt hij dat hij soms spijt heeft van zijn keuzes, maar hij heeft nu alles achter zich gelaten. Alles heeft zijn waarde gehad. Hij is helemaal gefocust op zijn bedrijf, houdt vrienden op afstand, want die willen van alles van hem hebben. Hij kijkt naar mensen in zijn omgeving die hij kan helpen en heeft ook contact met asielzoekers in Nederland en adviseert hen om terug te gaan en iets voor zichzelf te beginnen. Hij kan altijd gebeld worden voor advies, want hij is een ervaringsdeskundige. Hij wil best naar Nederland even op bezoek komen om zijn verhaal te vertellen. Maar alleen voor een bezoek! Wij zijn blij en dankbaar dat we hem mochten helpen en bezoeken. Als ik terug ben in het hotel appt hij me: "I can't describe how happy I am today,

that you have travelled 1000's of kilometers to Uganda to see me. This makes my journey and story more interesting. My dream has always been, you to have a physical look at my project. Tell your colleagues that am really happy". Na ons bezoek aan zijn farm nodigen we hem uit om in ons hotel een hapje te komen eten. Frank kan zo inspirerend praten over zijn farm en zijn kippen.

hij over twee maanden gaat trouwen in een van de grootste kerken van Kampala, de hoofdstad van Oeganda. Frank denkt regelmatig terug aan zijn tijd in Nederland, hij wil op zoek naar die boer in Emmen, waar zijn beslissing om terug te keren begon. Dan kan hij hem laten zien dat hij het gemaakt heeft. Hij wil ook anderen die in Nederland zijn vertellen over zijn ervaringen en

doorpraten, de tijd vliegt voorbij en ik zie zijn ogen kleiner worden. Dat krijg je als het laat wordt en je in de ochtend weer om 4 uur op moet. Want, als je vroeg in de ochtend voert, dan leggen de kippen ook eerder. Als hij naar zijn eigen auto loopt (weliswaar op afbetaling, maar toch) maakt hij nog even de kofferbak open en laat alles zien wat hij van zijn boerderij mee heeft genomen voor zijn gezinnetje

"I love my chicken", zegt hij. Hij vertelt dat hij laatst iemand had ontslagen omdat die tegen de kippen aanschopte. Ook vertelt hij met Wladziu uitgebreid over het maken van voer en legt hij uit dat hij de eieren niet per tree, maar vanaf minimaal 50 trees tegelijk verkoopt. Hij heeft drie grote kopers die de eieren zelfs naar Kenia en Sudan exporteren. Als landbouwer hoeft hij in Oeganda geen belasting te betalen, voor het werk kan hij goedkope dagloners inhuren, er zijn zelfs gevangenen die hij voor een prikkie inhuurert om het zware werk te doen. Zelf is hij nu 3 tot 4 dagen per week op de farm, de andere werkdagen is hij in Kampala om dingen te regelen en medicijnen voor de kippen te kopen. Op zaterdag wil hij het liefste rustig aan doen en bij zijn aanstaande vrouw en dochter zijn en op zondag gaan ze naar de kerk. Hij vertelt trots dat

hen inspireren om niet te wachten tot er een verblijfsvergunning komt. Hij staat ook helemaal open om jongeren te trainen op zijn boerderij om zelf ook een (kippen) boerderij te starten. Vorig jaar heeft hij in Oeganda de krant gehaald omdat hij op zo'n jonge leeftijd al zo'n bedrijf heeft gestart. We beloven dat we zijn nummer geven aan iedereen die iets wil weten over poultry farming en we zullen zijn facebookpagina delen: <https://www.facebook.com/Poultry-Farming-1740408642891967>. Hij vertelt nog een keer hoe waardevol alle gereedschappen van WereldWijd waren en hij gebruikt alles nog. Nu kan hij bijvoorbeeld zelf het kapotte kippengaas repareren en hoeft daar niemand voor in te huren. Ook het startkapitaal wat hij via IOM had, heeft hem goed op weg geholpen. We kunnen nog uren met hem

thuis: bananen, mais, kippen, papaya, houtskool etc... . Hij stapt glunderend in en roept me nog even bij zich en vraagt of ik zijn project echt goed vind. Ik zeg "Yes", geef hem een laatste high five en hij rijdt weg. We gaan allemaal weer verder en sluiten deze avond af. Waauw, Frank, wat zijn we trots! Inmiddels is Frank inderdaad getrouwd en is nu de gelukkigste man van de Wereld. Via WhatsApp ontvang ik een paar prachtige foto's van het pasgetrouwde paar. Met dit verhaal sluiten we de monitoring af. Project geslaagd.

Bezoek van IOM

En Afrikaanse consuls

Enige maanden geleden kreeg WereldWijd het verzoek van het hoofdkantoor van het IOM in Den Haag of wij bereid waren een rondleiding te verzorgen voor enkele consuls. Natuurlijk was dit geen probleem. Na heel wat heen en weer geschuif van data, consuls zijn blijkbaar druk bezette mensen, werd uiteindelijk vrijdag 25 augustus gevonden als de dag wanneer iedereen een plekje in zijn of haar agenda vrij had.

Ed haalde een lekkere "pudding-greumelevloaj", Frans zorgde voor de rijk belegde broodjes en Taco haalde zijn mooiste colbert uit de kast. De sprekwoordelijke Limburgse gastvrijheid moest zijn naam natuurlijk eer aan doen. De delegatie uit De Haag arriveerde in een grote geblindeerde prive-taxi, bestaande uit dhr. Raphael Mutinda, consul van Kenia, dhr. Herbert Ndahiro, consul van Rwanda en Maaike Fennema van het IOM. Nadat de typisch Limburgse lekkernij smaakvol verorberd was ("very nice"), kregen de bezoekers een uitgebreide rondleiding door de werkplaatsen van WereldWijd, werd de DVD van WereldTools getoond en als klap op de vuurpijl met gepaste trots het nieuwe

WereldTools gebouw getoond. Dit wekte duidelijk de interesse van beide consuls. De kisten voor een vissersbedrijf in Senegal, een naaiatelier in Sierra Leone en een metaalwerkplaats in Sudan werden getoond. De complimenten over onze aanpak waren niet van de lucht. Wij noemen het project WereldTools vaak een Afrikaans project, waarbij mensen voor hun deur een eigen bedrijfje beginnen. Beide heren knikten voortdurend goedkeurend

bij onze uitleg. "This is exactly what people need in Africa to start again" zo stelde meneer Mutinda. Twee en half uur later reed de delegatie weer terug naar Den Haag. Thank you also for the "vloei" I liked it a lot, zo nam meneer Ndahiro afscheid. Dat zal hij in Den Haag wel niet vinden als hij naar een bakker gaat.

GEZOCHT:
Reislustige apparaten & gereedschappen
Heb je ze niet meer nodig, wij zorgen voor een tweede leven.

Stichting WereldWijd

“GOED DAT ER IETS AAN GEBEURT”

Interview met Dik Mol bestuurder van het Elisabeth Strouven Fonds

VAN STENEN NAAR WERK...MAAR WIE BETAALT ?

In de vorige editie van de WereldWijzer stond een uitgebreid interview met Philip Houben en Harry Gulpers. Het ging over de manier waarop zij in het kader van de adviesclub Houben de financiering hadden voorbereid van de verbouwing. Helaas zal Philip Houben de opening van de nieuwbouw niet meer kunnen meemaken. Voor ons bleef er echter nog een vraag open. Waarom hadden de fondsen geld gegeven voor de verbouwing bij WereldWijd? Wat was hun betrokkenheid, hoe zagen zij het werk van WereldWijd? Om daar een antwoord op te vinden hebben we de verantwoordelijken van twee fondsen geïnterviewd. Dat waren Dik Mol van het Elisabeth Strouven Fonds en Jan Koks van de stichting Fonds voor Sociale Instellingen. Zij geven hun kijk op WereldWijd.

Het vermogen van Napoleon

In fondsenland is er een waterscheiding tussen vermogen wervende fondsen en pure vermogensfondsen. De eerste zijn algemeen bekend zoals de Hartstichting. Zij proberen geld te werven door bv. met de collectebus langs te komen.

Vermogensfondsen zijn fondsen die een vermogen hebben en dat zo goed mogelijk proberen te beheren. Het rendement van dat vermogen keren ze vervolgens uit. Als vermogen wervende fondsen burgers vragen om hen geld te geven, dan vindt de overheid dat ze eisen mag stellen rond verantwoording, transparantie en bv. de verhouding ingekomen geld en salarissen.

Een vermogensfonds zoals het Elisabeth Strouven Fonds is puur privaat geld. Omdat we zelf vinden dat ons vermogen een semi-publieke oorsprong heeft, vinden we ook dat we verantwoording moeten afleggen over wat wij doen. Dat zie je terug op onze web – site. Daar vind je onze plannen, wat er binnenkomt en wat er uitgaat aan geld, wie we wel en niet helpen, noem maar op. Daarnaast hebben we een Raad van Toezicht ingesteld, het hoogste orgaan van het fonds.

Je zou kunnen zeggen dat de oorsprong van ons vermogen aan Napoleon te danken hebben. Ruim twee eeuwen geleden had je in veel steden zogenaamde burgerlijke armbesturen. Napoleon ontteigende de adel, de kerken en kloosters. Hij gaf dat vermogen, meestal landerijen, aan het burgerlijk armbestuur met als opdracht te zorgen voor de armen en de zieken. Dat is de kern van ons vermogen. Wat je ziet is dat dat burgerlijk armbestuur anderhalve eeuw lang zorg en charitas aan zieken en armen goed organiseerde. Toen kwam in 1964 de Bijstandswet en dat betekende dat de lokale overheid voor de armen moest zorgen. In veel gemeenten, ook in Maastricht, was de neiging een greep in de kas te doen van het Burgerlijk Armbestuur. Dat gaf landelijk veel discussie en de toenmalige rentmeester van het Burgerlijk Armbestuur in Maastricht, had daar een prominente rol in. Hij schreef een artikel en maakte duidelijk dat het geld van

die armbesturen voor een deel privé was, waar de overheid dus niks over te zeggen had en gedeeltelijk semi- publiek. Minister Marga Klompé heeft die redenering overgenomen en gesteld dat de armbesturen dus een deel van hun geld mochten behouden.

Dat leidde er weer toe dat men in Maastricht vond dat wat tot dan toe in de stichting van het armbestuur zat uit elkaar moest. Men had behoefte aan een aparte zorgstichting voor de zieken en een charitasstichting voor de armen. De zorgstichting bleef gewoon Burgerlijk Armbestuur heten. Toen moest men een naam vinden voor de charitaspoot. In de 17e eeuw heeft in Maastricht een prominente vrouw rondgelopen die Elisabeth Strouven heette. Dat was een prima naam voor die stichting, want wat Elisabeth Strouven deed voor de armen en gewonden, heeft haar bijna de kop gekost. Zij hielp zelfs de gewonden van de vijand, de Spanjaarden. Dat maakte voor haar niks uit, het waren gewonde mensen.

Het vermogen dat in dat fonds werd gezet, bestond grotendeels uit landerijen, duizenden hectaren grond in Limburg, België en Luxemburg. Dan zie je vanaf de jaren '60 dat men het fonds zo zorgvuldig beheerde dat er aan charitas minder geld uitging dan dat er binnenkwam. Men vond toen de doelstelling te beperkt. Rond 1996 wilde men meer dan sociaal maatschappelijke

projecten, dus armenzorg. Men verbreedde toen de doelstelling toen ook naar kunst en cultuur. Daarnaast wilde men niet alleen werken voor de armen in Maastricht, maar ook voor die elders in de wereld. Nu geeft het Elisabeth Strouven Fonds al ruim twintig jaar hulp aan die projecten.. In het begin sloot men zich aan bij landelijke acties b.v. rond Bangladesh of Artsen zonder Grenzen. Maar geleidelijk aan meldden zich ook burgers uit Zuid - Limburg die wat willen doen aan nood die ze in hun vakantie, via hun beroep hebben leren kennen in een ontwikkelingsland. In Zuid - Limburg zijn dat inmiddels tientallen initiatieven.

Verschillende daarvan worden door ons gesteund. Landelijke projecten lopen ook zonder het Elisabeth Strouven Fonds. De steun aan kleinschalige projecten past erg in hoe het fonds zich nu ontwikkelt. We kunnen zelf allerlei initiatieven nemen, en dat doen we ook meer en meer, maar wat we eigenlijk willen doen is bewegingen die er in de stad of regio zijn ondersteunen zodat ze hun inkomsten rond krijgen. Initiatieven van burgers steunen b.v. in WereldWijd, buurtcomités en verenigingen. Ideeën van onderaf, die zelf al geld hebben geworven en ons nodig hebben om de begroting rond te krijgen. Een goed voorbeeld is in St. Geertruid, een initiatief van twee mensen die ooit in Kenia waren, waar je

nu het idee krijgt dat het halve dorp met dat project bezig is. Dat is wat we willen: burgerinitiatieven meehelpen. Het pallet wordt steeds breder. We geven al enige tijd een studiebeurs aan een student uit een ontwikkelingsland hier aan de univer-

siteit. Daarbij is de eis dat die student na zijn studie teruggaat naar zijn geboorteland zodat ze daar van zijn kennis kunnen profiteren. We geven ook prijzen aan studenten uit ontwikkelingslanden in de Maastricht School of Management.

“Er gebeurt dus van alles en dan komt WereldWijd langs”

Ik kende WereldWijd via Frans Frankhuizen, die sprak er wel eens over, maar hoe het contact is ontstaan weet ik eigenlijk niet meer. Ik weet wel dat ik er een keer op werkbezoek ben geweest.

Vroeger zaten we bij de brievenbus te wachten op wat er binnenkwam en dat beoordeelden we.

Nu gaan we ook op zoek in het veld. Als ik dus iets in een krant lees en ik vind het interessant wat er gebeurt, dan bel ik en vraag ik of ik er eens over mag komen praten. Volgens mij ben ik voor het laatst bij

WereldWijd geweest zo'n anderhalf tot twee jaar geleden. Ik werd gebeld door Peter Gilissen die zei: we hebben een middag om na te denken over de toekomst van WereldWijd en zoeken mensen die er met een frisse blik van buitenaf tegenaan kunnen kijken. Zou jij mee willen doen in een brainstormsessie? Ik heb toen wat kritische vragen gesteld over het voortbestaan. Want WereldWijd zat in Eckelrade

maar hoe komen die asielzoekers daar naartoe? Ik had toen zo iets van: als de klant niet naar jullie komt, ga dan zelf naar de klant. Daar hebben we samen over gestoeid. Toen Frans er mij over vertelde vond ik het een geweldig project en dat vind ik nog steeds. Wie iets weet over de vluchtelingenproblematiek, ziet ook dat er soms een jongen vanuit Oeganda of Malawi deze kant op komt waarbij het hele dorp vol verwachting is over hoeveel succes hij hier zal hebben.

Mogelijk hebben ze meebetaald aan zijn reis hier naartoe en ze verwachten een succesverhaal en geld per kerende post terug. Dan krijgt hij hier geen status en dan kan hij eigenlijk niet terug of met veel moeite en gezichtsverlies. Van zo'n zwaar probleem maakt WereldWijd met haar project, eigenlijk iets moois. Want hij gaat terug, niet met lege handen, maar met een opleiding en een kist vol materiaal en gereedschap. Dat is een geweldig concept en het is niet voor niks dat WereldWijd een Europese prijs gewonnen heeft.

Die middag dat ik mocht meedenken, zag ik ook weer het gebouw. En ik zag veel mankementen. Toen een aanvraag kwam voor de bouw van een nieuw gebouw en het opknappen van het oude, was dat een inkoppertje. Goed dat er iets aan gebeurt.

Er zijn heel veel fondsen en die hebben allemaal hun eigen historie met daarin zaken waar ze zich mee verbonden voelen maar ook zaken die ze niet willen of mogen steunen. Wij mochten tot voor kort de doelstelling van ons fonds alleen wijzigen met de goedkeuring van de gemeente Maastricht. Dat is inmiddels zo veranderd dat we dat in overleg met de gemeente kunnen doen. Ik wil de doelstelling van ons fonds dan ook breder zien. Vanuit de geschiedenis wordt het gezien als "Maastrichts geld". Wat Kunst en Cultuur betreft deden we tot voor kort alleen Maastricht. Maar ik zei: kunnen we daarin niet beter de Euregio omarmen.

Als je je dus wil verdiepen in fondsen moet je hun doestellingen, voorkeuren en restricties kennen. Sommigen doen alleen impulssubsidies, anderen alleen langdurige. Vaak willen fondsen geen stenen - of in het geval van WereldWijd hout - steunen maar alleen activiteiten. Dat hadden we vroeger ook, maar we komen daar wat op terug. Mooi voorbeeld is "Oos Heim" in Margraten een overkoepelende stichting van misschien wel 20 verenigingen en stichtingen daar. Die dachten allemaal: we kunnen samenwerken. De een heeft repetitieruimte nodig voor zijn toneelvereniging, de ander

oefenruimte voor de EHBO - cursus, Hoe kun je elkaar helpen? Nu is dat omgevormd tot een volledige voorziening voor allerlei sociaal maatschappelijke activiteiten zoals een bejaardensoos, toneelvereniging, zangkoor, bloedbank, harmonie

enz.. Die voorziening was voor ons beter te financieren dan allemaal aparte activiteiten van al die afzonderlijke clubs. We hebben dan ook deels een gift en deels een lening verstrekt.

“Een heel steekhoudend verhaal”

De vraag van WereldWijd rond het gebouw snapte ik meteen. Maar ik had een vraag. Op het moment dat je gaat investeren in stenen wil je je verzekeren van het feit dat de initiatiefnemer een helder zicht heeft op de toekomst van het project. Ik was bij die brainstorm geweest over wat men ging doen in de toekomst. Men vraag was dan ook wat hun conclusies waren geweest. Toen hebben Peter en Taco een heel steekhoudend verhaal gehouden. Ze hadden duidelijk gekozen om in Eckelrade te blijven. Hun financiering was voor drie jaar gegarandeerd maar als ze daar echt inhoud aan wilden geven dan moest iets gebeuren met het gebouw. Als fonds weet je dan dat je geld,

in ieder geval voor die drie jaar zinvol besteed is.

Dan vraag je natuurlijk ook hoe het verder gaat na die drie jaar. Dat is een beetje kijken in de glazen bol want we weten hoe het gaat met de steun van de overheid. Het ene kabinet of college zegt "ja" en we zijn een verkiezing verder en het is ineens "nee". Maar hier was dat afdoende veilig gesteld.

Dan kijk je als fonds naar wat de totale kosten zijn en wat ze aan jou vragen. Wij hebben als uitgangspunt dat we alleen in uitzonderlijke gevallen meer dan 25% betalen. Dat is niet omdat we het initiatief niet willen steunen maar we willen ook een andere of eigen bijdrage zien. WereldWijd had op een verstandige manier alle uren van vrijwilligers gekapitaliseerd. Ze zeiden dus wat ze zelf deden in uren. En ze brachten nog wat financiële reserve van WereldWijd in. We vragen dan ook: doen andere fondsen ook nog mee? Je wilt als fonds namelijk het gevoel krijgen dat er meer draagvlak is voor dit initiatief. Het feit dat je meer sponsoren hebt en veel vrijwilligers bewijst dat het geen fantasietje is van een paar mensen maar een breed gedragen

initiatief. Daardoor is het zekerder dat het project een langdurige toekomst tegemoet gaat.

Ik weet hoe lastig het is voor aanvragers, je bent vaak het zoveelste fonds en die stellen allemaal eisen en willen dat er bijgesteld wordt. Voor dat je het weet herken je als aanvrager je eigen initiatief niet meer en zit je ideeën van anderen uit te voeren. Daar zit een spanning.

“Kosten voor controle die beter aan het doel besteed kunnen worden”

Het risico dat een fonds loopt is dat het geld niet wordt besteed aan de zaken die zijn afgesproken. Er zijn wel fondsen die bureaucratiseren omdat ze meer grip willen hebben op hoe het geld besteed wordt. Die willen effectmeting doen en alles registreren.

Ik heb twintig jaar in de gezondheidszorg gewerkt en zag hoe de bureaucratie daar ontzaglijk veel kapot maakte. Ik loop dus liever het risico dat het geld niet besteed wordt aan wat is afgesproken dan dat ik een groot apparaat opzet om alles te controleren. We doen het nu zo dat je tot € 2500,- het geld krijgt. Doe ermee wat is afgesproken en als je ons na afloop iets laat weten, prima. Daarboven tot € 45.000 – 50.000, betalen we 80% en de rest als we een rapportage ontvangen. Daarboven moet er formeel een accountantsverklaring komen, maar daar zijn we vanaf aan het stappen omdat de accountants zeggen dat dat niet zinvol is. Je zadelt zo'n project op met kosten voor controle die beter aan het doel besteed kunnen worden. We bouwen dat nu om tot een bezoek waarin men ons rondleidt, dan kunnen we het met eigen ogen zien en hebben dan ook weer wat contact met de mensen in zo'n project.

Ik vind het ook geen risico. We zijn de enige financier van stichting "De Gouwe". Dat is een soort voedselbank. In Maastricht is weliswaar al een voedselbank maar die functioneert anders. Je kunt b.v. bij een voedselbank je eerste maaltijd pas na drie of zes maanden krijgen na je aanmelding. Daarbij moet je aan allerlei criteria voldoen. Maar als de nood nou echt hoog is en er zijn kleine kinderen? Wat eten die die drie maanden? Ik las dat in de krant en toen dacht ik, hier moeten wij het initiatief nemen. Dus we hebben gesprekken gevoerd met de St. Vincentiusvereniging, de Voedselbank uit Heerlen/Landgraaf en stichting De Gouwe. We stelden: dit probleem moet worden opgelost en we willen dat graag samen met jullie doen. De Voedselbank moest helaas afhaken. Toen hebben we de "De Gouwe" benaderd. Die hebben in West een supermarkt opgezet in een woning die door de woningbouwvereniging Woonpunt ter beschikking werd gesteld. Als je daar binnenkomt kan je ook nog zelf wat kiezen bij het samenstellen van je voedselpakket. Mensen kunnen zich daar niet zelf aanmelden. Ze werken met een netwerk van maatschappelijk werkers en mensen uit de thuiszorg die soms vragen: "ik kom nu een half jaar bij dat gezin en het gaat mis, kunnen die niet bij jullie komen voor een voedselpakket?" Ook daar loop je risico, want het kan dat mensen een voedselpakket krijgen en het niet zelf op eten. Dan zegt soms iemand met een financiële achtergrond: "moeten we dat niet controleren? Hou toch op!" Laat daar nu 10% misgaan, dat is niet genoeg om er dure controleur op te zetten. Als jij je voedselpakket van ongeveer € 35, aan een ander geeft, dan heeft die het vaak ook niet best.

“HET GAAT OM DE KRACHT IN DIE MENSEN”

Interview met Jan Koks directeur van het Fonds voor Sociale Instellingen (F.S.I.)

De stichting Fonds voor Sociale Instellingen is door de Staatsmijnen opgericht in 1918. De doelstelling was en is nog steeds: het sociale en culturele welzijn van de medewerker (voorheen de mijnwerker) te bevorderen. Toen de mijnen hier werden opgericht ontstond een enorme volksverhuizing door alle mensen die van verre kwamen.

Daarnaast gebeurde er ondergronds nog wel eens ongelukken waardoor mensen hun beroep niet meer konden uitoefenen. Toen heeft de stichting F.S.I. een sociale werkplaats opgericht, de Werkplaats Invalide Mijnwerkers (WIM). Dat was pionieren en uiteindelijk groeide het uit tot al die WSW – organisaties die overal in het land werken. Het ministerie van Sociale Zaken heeft toen dat idee van de sociale werkplaats overgenomen. Daar zijn we een beetje trots op. Daar profiteren mensen die niet meer kunnen werken nog van. Het is echt noodzaak, want iedereen heeft recht op werk. Daarnaast hebben we nog wat commerciële bedrijven gerund zoals kasteel Vaalsbroek, de Algemene Dienstverlenende Bedrijven (ADB) en IPL BV. Dat hebben we allemaal afgebouwd. We zijn weer terug gegaan naar de oorsprong: het sociale en culturele welzijn van de medewerkers van Chemelot. Daarnaast geven we nog donaties en subsidies aan instellingen en initiatieven. Daarvoor moet men wel voldoen aan bepaalde voorwaarden. Bij WereldWijd kwamen er dus vragen als: Waar heb je het voor nodig, waar dient het voor, heeft dat een sociaal karakter, wat is jullie budget? Daar wordt allemaal naar gekeken. Geef je daarop voldoende antwoord, heb je kans dat je wat krijgt.

De stichting F.S.I. is groot geworden in de Mijnstreek, in Parkstad en in Geleen en is daar ook bekend. Ze werken tot aan Roermond. Dat heeft ook te maken met de spreiding van de mijnwerkers die in dat gebied woonden. Op dat gebied richt de stichting F.S.I. zich nog steeds. Na het Jaar van de Mijnen in 2015 minder op de mijngeschiedenis.

“Mensen bij elkaar brengen”

De Stichting WereldWijd was bij ons ook nog niet zo lang bekend. Het begon met Peter Gillissen die een afspraak maakte en hier een betoog kwam houden drie jaar geleden. Ik was er meteen van gecharmeerd: wat doen jullie, waarom weten wij dat niet? Ik zeg: stuur maar eens alles op, dan kunnen we eens kijken wat we ermee kunnen doen. Zodoende is die donatie ontstaan. We vonden het een hele goede zaak en dus hebben we 10.000 euro gegeven voor de nieuwbouw. Ik ben ook daar geweest om te kijken. Ik had vragen als: hoe ziet het uit, wat bedoelt hij nou? Je kunt hier hele mooie verhalen komen vertellen over nieuwbouw, maar wat betekent dat? Zo zie je wat hokken bij elkaar waar je het beste kippen in kunt houden, maar als je er mensen in wil laten werken dan moet er iets nieuws komen. Zeker zo'n instelling als WereldWijd moet toch geholpen worden. We zijn er zonder veel informatie ingestapt: laat die man maar eens komen vertellen.

We doen niet zoveel met gebouwen, we zitten meer op het sociale maar dit is toch ook sociaal. Die vrijwilligers en die mensen die opleiding krijgen moeten ook een fatsoenlijke huisvesting hebben. Ook als je spullen wil verzamelen om mensen mee te geven, daar is ruimte voor nodig. We hebben toen ook besproken dat ze behoefte hebben aan materialen, dat neem ik mee, en als ik het ergens kom en het komt ter sprake, kan ik het doorgeven. Zo kun je mensen bij elkaar brengen.

In eerste instantie, als je het vergelijkt met wat we hier ter tafel krijgen dacht ik bij WereldWijd: wat moet ik hiermee? Maar op basis van wat we daar gezien hebben en wat er allemaal gebeurt, hebben we besloten om een bijdrage te leveren. De reden was in eerste instantie: die oude keten. Maar vooral als je ziet wat die vrijwilligers daar klaar krijgen. Dat is iets wat we graag ondersteunen. Als je die foto ziet voor op de WereldWijzer, de trots die ze uitstralen, dat merk je ook als je met ze praat. Dat vinden wij fantastisch, we draaien allemaal op vrijwilligers. Mensen moeten terug naar hun geboorteland, krijgen een opleiding en een kist materiaal zodat ze daar emplooi kunnen vinden,

een eigen zaak opzetten en voor hun eigen inkomen zorgen. Dat is een stukje ontwikkelingssamenwerking. We zijn er trouwens ook geweest om wat computermateriaal dat we over hadden, af te geven.

“Weinig mensen weten van het bestaan”

Het gekke is dat er hier in Geleen maar ook in de regio Parkstad weinig mensen zijn die van het bestaan van WereldWijd weten. In de regio Maastricht is het bekender. Publiciteit is niet het sterkste punt van WereldWijd. Er komen meer mensen die nu met pensioen gaan en een of twee dagen inhoud kunnen geven aan het werk van WereldWijd. Maar die moeten wel weten dat het er is. Gemeentes kijken naar hun eigen projecten, je zult dus mensen moeten bereiken via de publiciteit. Dat moet eigenlijk in heel Zuid – Limburg, maar dat is lastig. Als je daar bekend wordt krijg je vanzelf mensen die zich ervoor willen inzetten.

Je stelt een bedrag ter beschikking en wilt graag weten of dat goed terecht komt. Die twijfel werd totaal weggenomen toen ik bij WereldWijd op bezoek was. Ik had eigenlijk daar al besloten dat we een bedrag ter beschikking zouden stellen. Die twijfel heb je altijd in het begin. Je kent zo'n stichting niet: wie is dat dat ,wat doen ze? Als je er op bezoek gaat heb je geen paperassen nodig, want je ziet met je eigen ogen wat daar gebeurt. Dat is toch de werkwijze van onze stichting: kijken, luisteren, wie maakt er gebruik van? Dat is tweeledig. Het is voor de vrijwilligers, daar zitten ouderen tussen, die er heel enthousiast mee bezig zijn. En natuurlijk ook voor de mensen die er gebruik van maken. Die worden geholpen. Het enthousiasme dat die mensen allemaal uitstralen is een van de redenen geweest om te zeggen hier moeten we wat aan doen. Dat zie je niet op papier, in een aanvraag. Het gaat om de kracht in die mensen, dat is de voornaamste reden waarvoor we financieren. Het gebouw is niet zo belangrijk maar de mensen die er in werken en zich inspinnen voor andere mensen, samen.

Zo krijg je dus ook een binding met zo'n club. Geen grote, maar we kennen de mensen. Als de opening is van het gebouw dan ben ik gegarandeerd aanwezig. Dat er nogal wat fondsen mee gefinancierd hebben is een pré. Dat is nl. Voor alle fondsen een vereiste. In hun statuten

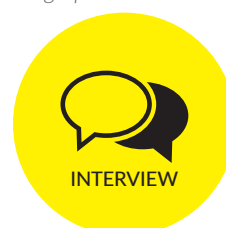

staat dat ze nooit de enige financier van een project mogen zijn. Als je ziet welke fondsen er mee doen, dan weet je dat het goed in elkaar zit. Samenwerking met fondsen en mensen zorgt ervoor dat je iets kunt bereiken.

Zoals het er nu uit ziet wordt het gebouw heel mooi. Ik was verbaasd toen ik daar het plein op liep. Ook de eigen handjes uit de mouwen gestoken voor een heel mooi resultaat. Het is nu een geheel.

Jan Koks is een gepensioneerde. Hij is directeur van het Fonds voor Sociale Instellin-

gen. Werkt er bijna 40 jaar en heeft zo alle ontwikkelingen van het fonds meegemaakt. Hij vindt het heel belangrijk dat de stichting F.S.I. een steentje bij kan dragen aan het sociale en culturele welzijn van mensen in Zuid – Limburg op welke manier dan ook.

Willy van Gelooven

“Ich mot onger de lui zien”

Op een grijze aprilmorgen ga ik als Heerlense Winkbuul (Louis Thijssen red.) op bezoek bij een echte Mestreechse Sjeng, die heel mooi en rustig woont in Malberg, vlak aan de Belgische grens.

Ik ontmoet vooral een man die hoopt snel weer terug te keren bij WereldWijd, want hij is pas geopereerd aan zijn rugwervels. De 78-jarige docent metaal werkt er al 27 jaar vrijwillig en doet naast zijn docentschap allerlei klussen en is bijvoorbeeld ook al 10 jaar de ceremoniemeester bij de Kerstviering. Een gerespecteerde kracht dus, die al heel wat collega's en vluchtelingen voorbij heeft zien komen. Met plezier denkt hij terug aan de beginjaren, waarin er hele bussen buitenlanders binnen kwamen. Een tijd waarin hij wat Engels leerde van collegadocent Tony Smith en voor de Franse taal weer iemand anders consulteerde. Het werk bij WereldWijd, zo vertelt hij, houdt mijn geest dynamisch en brengt me heel veel sociale contacten. En dat is belangrijk voor Willy, want hij is een echt gezelschapsdier.

Hij moest wat anders gaan doen toen hij op 50-jarige leeftijd vanwege een reorganisatie met een leuke regeling bij Philips kon vertrekken, waarvoor hij 27 jaar op pad was geweest als service-

technicus groot huishoudelijke apparatuur. Van Vaals tot Roermond leverde en repareerde hij wasmachines, koelkasten en andere apparaten.

Op dit moment kent Willy wat moeilijke momenten in zijn leven. Zijn vrouw is onlangs overleden en is zelf nog aan het herstellen van zijn operatie. Maar hij praat graag over zijn werk en activiteiten uit het verleden. Jarenlang had hij diverse bestuursfuncties bij de voetbalclub RKBFC, de Rooms Katholiek Bosscherveldse Football Club. Ook was hij 22 jaar voorzitter van het buurtplatform Manjefiek Malberg. Er is met veel ceremonieel, bloemen en cadeaus afscheid van hem genomen, dus hij kijkt met dankbaarheid terug.

Willy is alweer een kijkje komen nemen bij WereldWijd. “Ich mot onger de lui zien”, zegt hij. Hij wil graag wat doen voor vluchtelingen en actief zijn. Dat is fijn, want wij missen hem. Willy is zogezegd een deel van het meubilair. Op Peter Gillissen na, werkt hij het langst bij ons. Inmiddels is Willy alweer regelmatig te vinden in de werkplaatsen, weliswaar ondersteund met een stok, maar toch. We zien je graag komen!

Par-Fait
SALON DE COIFFURE
C'EST MAGNIQUE

Angelique Huntjens-Fait
Tel. 043-4578135
Bruisterbosch 28 - 6265 NK St. Geertruid
behandeling volgens afspraak

OPENINGSTIJDEN:
Dinsdag 8.00 - 21.00 u.
Woensdag 8.00 - 12.00 u.
Vrijdag 8.00 - 18.00 u.
Zaterdag 7.30 - 14.00 u.

VERKOOP
VERHUUR
REPARATIES
ONDERHOUD

JENNEKENS
ASTECHNIEK

WITHUISVELD 36
MAASTRICHT
043 - 3520707

LAS & SNIJTECHNIEK - AFZUIGINSTALLATIES - MACHINES
GEREEDSCHAPPEN - TECHNISCHE GASSEN

COLOFON

Redactie:

Matje Mattheij, Louis Eggerdink,
Chrit Leenders en Louis Thijssen

*Artikelen waar geen auteursnaam staat vermeld,
komen van de redactie.*

Vormgeving:

Claudia Ritzen | Zippers & Baksteen
Yasser Allatif

Foto's:

Stichting WereldWijd (tenzij anders vermeld)

Oplage: 400 exemplaren

Adres:

Stichting WereldWijd
Klompstraat 1a
6251 NE Eckelrade
Tel: 043 408 3122
Mail: info@Stichtingwereldwijd.nl

Website: www.stichtingwereldwijd.nl

Stichting.wereldwijd

schilderwerken bijsmans heerlen bv

schilderwerken
vloercoatings
restaurantierwerken
betonreparaties

heerlerbaan 134 6418 cj heerlen
tel. 045-5425550
e-mail info@bijsmansbv.nl

BIJSMANS

BEURSKENS
S C H O E N M O D E

VAN ALLE MATEN THUIS

MARKT 104 / BEEK / 046 437 1298
WWW.BEURSKENS-SCHOENMODE.NL

Helpt u ook mee?

Maak het werk van Stichting WereldWijd mogelijk.

Met uw donatie helpt u ons. Uw steun maakt verschil.

Uw donatie kunt u overmaken op Raborekening NL55RABO0113203594 t.n.v. WereldWijd te Eckelrade. Wij zijn ANBI-erkend dus uw gift is aftrekbaar van de belasting.

U kunt ook vrijwilligerswerk bij WereldWijd doen. Bel ons voor het maken van een afspraak.

We kunnen ook altijd goede gebruikte gereedschappen, naai-, boor- en zaagmachines gebruiken. Ook fietsen, computers en koksmaterialen zijn welkom. Bel ons of stuur ons een mailtje.

Het project WereldTools is een onderdeel van het werk van Stichting WereldWijd en wordt financieel mogelijk gemaakt door het Europese Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (AMIF) en de Dienst Terugkeer & Vertrek (DT&V) van het ministerie van Veiligheid en Justitie.

WereldTools: door EU gekozen als beste project van het Europees TerugkeerFonds

Dienst terugkeer en vertrek
Ministerie van veiligheid en justitie

AMIF, het Europees Fonds voor
asiel, migratie en integratie
Migratie in beweging

STICHTING WERELDWIJD

Klompstraat 1a | 6251 NE Eckelrade (Limburg)

T 043 - 408 31 22 | E info@stichtingwereldwijd.nl

www.stichtingwereldwijd.nl

www.facebook.com/stichtingwereldwijd

Stichting WereldWijd